

verzi. Zaradi „mirú in sprave“ smo prosili gospoda, naj nam dovoli, da to stvar kako drugače poravnamo, kar nam je prijazno dovolil. Zatorej podamo sedaj mesto celega pojasnila samo vsebino njegovo in ta je naslednja: Za verze take, kakoršni so natisnjeni v imenovanem listu, ne more biti pisatelj odgovoren; tako podobo so dobili še le na potu iz njegovih rok v tiskarno. S.

SLOVENSKA IMENA.

„Imé je dim“, pravi Goethe; a tako ne sodi zornolice mladenka, ki v tihi izbici, ali pa sredi cvetočega polja snuje svoje zlate sanje, ki si stvari svoj moški „vzor“ iz vsega, kar je lepega, dobrega in plemenitega videla, čula in brala. Ko si je ustvarila svojo vzorno podobo, dá ji imé, katero se ji zdí najslajše, najmilejše, katero najblagoglasnejše zvoni njenemu ušesu. Svoje podobe si ne more misliti brez tega imena; in imé samo že jo spominja podobe. Življenje je neusmiljeno, neizprosno; malo se méni za mladostne zlate sanje; a recimo, da ima dekle srečo: osoda ji privede, ko pride čas, mladeniča, ženina; prav ták res ní, kakoršnega je gledala v svojih sanjah; vendar v glavnih lastnostih je podoben njenemu vzoru, sprijazni se z njim, a imé mu je — Tomaž! Ne, Tomaža ljubiti, nemogoče! Kako bi ga klicala v sladkih trenutjih, ko ji je serce prepolno ljubezni?

Vendar tudi to se s časom premaga; deklé je pametno, slednjič izprevidi, da se dá živeti tudi s Tomažem; srečna je z njim, bolj nego njena prijateljica, ki se je tolikokrat posmehovala temu strašnemu imenu, sè svojim — Arturjem! Vendar Tomaž, Tomaž! Pošteno ime, ali strašno robato! Škoda, da so ga tako nesrečno kerstili!

Poglejmo slovenskega pisatelja, pesnika! Misli, podobe mu rojijo po razbeljeni glavi, kakor čebele po cvetoči jablani, globoke misli, jasne podobe: kar mu je s konca zmedeno, nedoločno vrelo po glavi, uredilo se mu je slednjič, združilo, zedinilo, spojilo v lepo celoto v živo dejanje, resnično a ublaženo, vzorno podobo življenja. Vse mu je gotovo, dozorelo, vse mu plava jasno, telesno pred očmi. Lice vidi svojim osebam in čuje jih govoriti. Lep roman bo to, ali recimo: tragedija.

Pero v roko! Še ne! Nekaj je pozabil; osebam je treba imen; vsaki svojega priležnega, dostojnega imena; takega imena, ki se bo lepo zlagalo z njenim bitjem, „karakterističnega“ imena, tako da bode že imé „program“. Misli, osebe, dejanje, vse je narodno; treba torej narodnih imén. Mož premišlja in premišlja, spominja se vseh domačih imén, kar jih je kedaj slišal: v spomin si kliče vse svoje nekdanje součence, dolga versta se jih prikaže: Anton, Andrej, Blaž, France, Gašpar, Janez, Jože, Juri, Štefan, Tomaž... To ne bo nič; nobeno ni za mojo rabo! Poskuša ženska imena: Franca, Jera, Mica, Marijana, Katra, Neža, Špela, Urša! Same poštene ženske, ali

za tragedijo — nemogoče, vse mi razpade! Mislimo si, da bi hotel pisati kaj takega, kakoršna je Shakespearova tragedija „Romeo in Julija“, pa bi jo imenoval: „Boštjan in Urša!“

In vendar imen je treba; saj svojih oseb vendar ne more označevati s številkami, kakor jetnike. V svoji stiski vzame „pratiko“, veliko in malo; tam najde res poleg znanih imen še kakega Pan-kracija, Gola, Ciprijana, kako Anastazijo. Jedert, Porcijunkulo, in s tem si človek pomagaj! O da bi našel vsaj dve pošteni imeni, eno zanj in eno za njó!

„Kraljestvo za konja!“ vpije Macbeth v svoji smertni stiski in zadregi. „Haderlapove pesmi za dobro ime!“ zdihuje nesrečni pisatelj slovenski. Zapusti hišo, leta po ulicah; kjer vidi znanca, prime ga: Ali mi ne veš dobrega imena? takega in takega mi je treba, kakor slepecu pogleda. Znanec mu jih našteva — vse znano, nobeno za rabo! Zakaj ne? poslušaj: „In Urša mu nasloni glavo na persi, zamaknena mu zre v obličje in govori mu z neskončno milim, sladkim glasom: „Štefan, Štefanček, Štefek, Štefe, sladki moj Štefula!“ Ubogi pisatelj si maši ušesa in beži, a imena ni dobil.

Brez šale! Vsakega pisatelja slovenskega, kateri je hotel kedaj pisati novelo, roman, igro, vprašamo, ali si ni belil glavé z imeni? Skoraj bi terdili, da je mnoga povest ostala v peresu, ker pisatelj ni mogel najti svojim osebam primernih imen. To se vé, da govorimo tu samo o pisateljih, ki imajo kaj okusa, kedor ga nima, njemu je vse prav. Poglejmo na pr. na Nemce: njihovi pisatelji imajo lepih, vsaj v nemškem duhu lepih, pomenljivih narodnih imen na izbiro, resnih in šaljivih. Tudi Slovenci smo imeli gotovo nekedaj svoja narodna imena, nekaj jih je še ostalo v narodnih pesmih: Vida, Zora, Breda, Sonca. A s temi ne moremo izhajati; kaj nam torej početi? Po naši misli izposojujemo si jih najprej od svojih južnih bratov in sploh od slovanskih plemén. Serbi imajo zlasti v svojih narodnih pesmih toliko lepih imen, moških in ženskih, da nam je samo izbirati treba. Brez pomiselka naj jih rabijo naši pisatelji; res se bodo bralcem s konca malo čudna zdela, a s časom se jih privadijo, in — zakaj bi ne bilo mogoče? — nekatera izmed njih preidejo morebiti celo iz knjig v življenje, kaj se ne godí tako tudi pri drugih narodih? Da bi se naše duhovstvo temu upiralo, ne moremo misliti; saj je ono samo po veliki večini narodno, in ako bi se vendar kedó bal, da bi se svetnikom in svetnicam krivica ne godila, pomagati je lahko; pridene se otroku, da ne izgubi svojega patrona, poleg narodnega pošteno keršansko ime. In tako bomo morebiti še doživeli, če ne mi, pa naši otroci, da bode Milan za plugom stopal, in seno bo grabila v belih, zavilanih rokavih lepa Grozdana!

Vendar to naj bode, kakor koli že, prevérjeni smo, da bomo ustregli našim pisateljem, ako jim podamo lepo število slovanskih imen, da jih bodejo imeli na izbiro za vsako potrebo. Nabrali jih nismo sami; nabral jih je pred nekimi leti že na našo prošnjo mož, kate-rega ime je porok, da so imena zares slovanska, nabrana, ne sko-

vana. Imenovati ga ne smemo, kakor bi se sicer spodobilo; bojimo se, da bi mu ne bilo neljubo, ker ni prijatelj našemu listu; morebiti ga naši bralci sami uganejo, kar ni nikakor težko. Imena niso vsa enako lepa, tudi komična so vmés, vendar podamo jih vsa, po versti. kakor jih je on napisal; naj vsak sam izbira po svojem okusu; predstavljena čerka **m** kaže, da je ime moško, **f**, da je žensko, zvezdica, da je humoristično.

(Konec prih.)

MAVRICA.

(O b r a z i z n a r a v e.)

Pojenjala je nevihta. Piš, ki je pripogibal drevesa sem ter tja, je ponehal in verhoval dreves posezajo zopet mirno naravnost kvišku, kakor so posezali poprej. Trava in drugo rastlinje je v tla ubito; polagoma se zopet zbuja in vstajajo travne bilke. Po navkreber deržečih potih doli pa še vedno deró hudourniki, ki so nastali pri taki plohi in tolikem nalive; in po njivah in travnikih na ravnem stojé ti kalne luže. Proti koncu še redki gromi in bliski so že popolnoma pojenjali in tudi debele deževne kaplje ne padajo več, le drobni pohlevni dežek še po malem perši. Solnce nagibljuje se že k zapadu razsvetlilo je zopet s svojimi merklimi žarki roseče kapljice. — In gledi, ondi na jutranjem obzorji sedmerobojen oblok, ki se v spreminjajočih bojah razprostira na nebesnem stropu od hriba do hriba naobzorji, opiraje se na oba svoja sedmerobojna stebra. To je mavrica, ali kakor jo tudi zove ljudstvo „božji stolec“. Zadnje imenovanje prihaja menda od tod, ker se na mavrici sedeč vpodobuje božji sodnik, kakor si ga že morda, dragi bralec, vpodobljenega videl če ne drugje, na panji, na katerem je bila načertana poslednja, vesoljna sodba, kako tu loči pravični sodnik s svojo vsemogočno roko krivične od pravičnih, one na levo, té pa na desno, sedeč na sedmerobojnem mavričnem prestolu. — Videl si že tedaj morda to, ako si sedel poletnega dne na klopici poleg čebelnjaka ter si pregledoval med tem, ko so pridne čebelice urno bernele iz ulov na pašo, razno-verstne podobe na ulih. In to bi utegnil biti vzrok temu imenu. Pesnik nam opeva ta prizor, ko razpenja mavrica svoj krasni oblok, v naslednjih versticah:

Pa solnce kmalo spet oblak predere,
Vodeno luč izliva na zemljó;
Po časi mavro sedmerobojno zbere,
Ter z gore jo razpenja na goró. —

Krasen prizor podaja nam mavrični sedmeri oblok razpet na sinjem nebesi opert na dva hriba širnega obzorja s terdnimi sedmerimi stebri. — Kmalo pa nam izgine lepa prikazen, mavrični sedmeropisani trak, kakor krasna gorska vila osupnjenemu mladeniču izpred oči, — in naše oko

Zastonj v nebo za mavro se upira.

Mavrica nam je pa tudi znamenje upanja, kakor jo zove pesnik: